

Het ongelooflijk
vreemde voorval
in BIZARRIA

Het ongelooflijk vreemde voorval in BIZARRIA

Adam Cece

Met illustraties van Heleen Brulot
Vertaald door Edward van de Vendel

 | LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleuvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2019

ISBN 978 94 014 5484 1

D/2019/45/113

NUR 282/283

Oorspronkelijke titel

The Extremely Weird Thing that Happened in Huggabie Falls

© Oorspronkelijke uitgever The Text Publishing Company, 2018

© Tekst: Adam Cece 2018

© Nederlandse editie Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2019

Illustraties omslag en binnenwerk: Heleen Brulot

Vertaling: Edward van de Vendel

Omslagontwerp: Studio Lannoo, Nele Reyniers

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

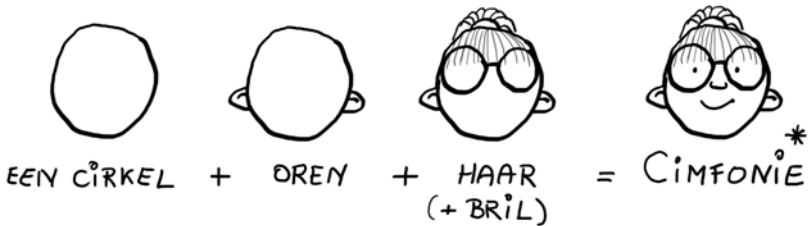
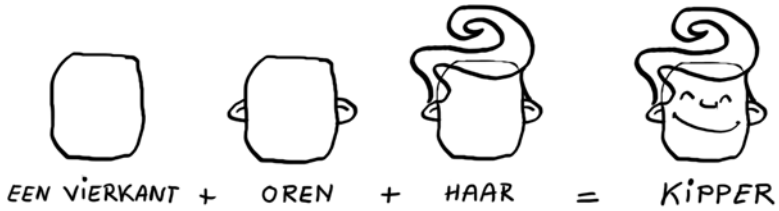
Voor Emma en Thomas.

Eer het unieke.

Koester de onzin.

Blijf fantastisch.

HOOFDPERSONEN

TJA, EEN

- KAUWGOMBUBBEL
- LELIJKE VAAS
- LANDKAART VAN WIT-RUSLAND

+ OREN

+ BRIL

= CIMONIE

in

HOOFDSTUK 5 EN 6

De hoofdstad van Nieuw-Zeeland

Kipper Kunst wist al tijden dat hij een familie had die niet op andere families leek. Zijn familieleden waren vreemd – ze waren waarschijnlijk de vreemdste familieleden op aarde. Het was maar goed dat ze in het stadje Bizarria woonden, want Bizarria was de vreemdste plaats op aarde.

Mevrouw Tulbond bijvoorbeeld was juf, maar ook heks. En er was een fabriek die alleen maar bestond in een andere dimensie, er was een rivier zonder bodem, een berg zonder top, een treintunnel die nergens naartoe ging, en dan het feit dat het elke zondag 's middags om halfvijf donker werd, maar op alle andere dagen om acht uur – raar, raar, raar.

Naast alle gebruikelijke vreemde dingen die plaatsvonden in Bizarria, gebeurde er op een dag ook nog iets

ongelóóflijk vreemds. Dat was zo vreemd dat iemand er een boek over zou moeten schrijven. Dat is trouwens al gebeurd. Je leest het nu.

Kipper Kunst kwam ook te weten welk ongelooflijk vreemd voorval er in Bizarria plaatsgevonden had, alleen was dat niet omdat hij het in dit boek las, maar omdat hij er op school van hoorde.

Zijn juf, mevrouw Tulbond, was weer eens te laat. Het was de bedoeling dat ze die ochtend rekenles zou geven. Rekenles kan best leuk zijn, maar niet als het gegeven wordt door een heks. Mevrouw Tulbond droeg een zwarte punthoed. Er zat een grote, harige wrat op het uiteinde van haar kromme neus, en een sticker op haar bezemsteel waarop stond: Toeter als je in een salamander veranderd wilt worden!

Het lokaal van mevrouw Tulbond leek meer op een kerker dan op een lokaal. Als je haar leerling was, wat Kipper en zijn twee beste vrienden, Cimfonie Chauw en Tobias Trouweloos, jammer genoeg waren, dan was je vaak veel te bang om je kastje open te doen. Daar lag natuurlijk een dik meetkundeboek in, maar het kon net zo goed een dodelijke slang of een enorm hongerige vogelspin zijn.

Maar op de dag van het ongelooflijk vreemde voorval in Bizarria was er één jongen die niet kon wachten tot

MOGELIJKE INHOUD VAN DE KASTJES

de rekenles begon, en die het helemaal niet erg vond om eventueel aangevallen te worden door een kastjestaan-tula, als dat nodig was om een spannend wiskundeboek te kunnen pakken. En die leerling was Oef Oeff.

Oef Oeff was gek op rekenen, en dat was op zich nog niet zo raar, alleen was hij een elfjarige trol, en normaal gesproken houden trollen niet van rekenen – het enige waar trollen echt van houden, is dingen neerknuppelen. Oef had helemaal geen knuppel, maar hij had wel veertien rekenmachientjes. Zijn volledige trollenfamilie schaamde zich kapot.

Eh, waar was ik gebleven? O ja, mevrouw Tulbond was te laat.

Oef Oeff zat voor Kipper en Tobias, en die zaten weer voor Cimfonie. Hij draaide zich om en fronste zijn wenkbrauwen.

‘Ik hoop echt niet dat mevrouw Tulbond ziek thuis is. We zouden vandaag breuken doen. Ik kon bijna niet slapen omdat ik het zo spannend vind.’

Kipper staaarde Oef eventjes aan. Hij vroeg zich af welk bijzonder schepsel zich kon verheugen op breuken. Hij trok zijn wenkbrauwen op naar Tobias.

Als je Kipper Kunst zag – en je wist niet dat hij uit een van de raarste families van Bizarria kwam – dan zou je denken dat hij een heel gewone jongen was, met een grappig, ondeugend lachje op zijn gezicht, met sneakers

die meer tijd doorbrachten op bureaus en tafels dan eronder, en met haar dat als een vloedgolf over zijn voorhoofd leek te stromen.

‘Ik hoop echt dat mevrouw Tulbond ziek thuis is vandaag,’ zei Kipper. ‘Misschien komt er wel een lieve, aardige invaller die geen verstand heeft van zwarte magie en ook geen vampiervleermuizen als huisdieren houdt.’

Cimfonie keek op van haar boek. ‘Terror-Tulbond is er gewoon,’ zei ze.

Cimfonie Chauw droeg haar haren altijd in een strakke staart, maar op de een of andere manier slaagden een paar strengetjes erin om te ontsnappen, en die bungelden dan naast haar bril. Ze keek voortdurend alsof ze zin had om iedereen te verbeteren, en dat had ze dan ook altijd. Om zich voor te bereiden op dat verbeteren had ze elk feit uit de geschiedenis van de mensheid uit haar hoofd geleerd. Wilde je weten wat de gemiddelde vleugellengte van de Peruviaanse witstreeppelikaan was? Dan moest je het aan Cimfonie vragen.

‘Ik heb haar voor schooltijd gezien,’ zei Cimfonie. ‘Boven, in het nest van de gier.’

Tobias slikte.

Het nest van de gier, zo noemden Kipper, Tobias en Cimfonie het kantoortje van mevrouw Tulbond, want het lag helemaal boven in de klokkentoren van de school. Alleen mevrouw Tulbond kon er komen, op haar bezem.

Er verscheen een brede glimlach op het gezicht van Oef. ‘Ze is er. Gelukkig. Dat is een hele opluchting.’

‘Een opluchting?’ zei Tobias Trouweloos. Tobias had zwart haar, zwarte kleren en zelfs de kleur van zijn ogen was zwart. Maar zijn gezicht was spierwit, en dat kwam waarschijnlijk omdat hij banger was voor mevrouw Tulbond dan wie dan ook. ‘Oef, mevrouw Tulbond is doodeng’, zei Tobias. ‘Er is geen mens die voor zijn plezier naar haar lessen gaat.’

Als mevrouw Tulbond die dag echt niet op was komen dagen, zou dit het einde van het verhaal zijn, na een paar bladzijden al, en niemand wil een boek lezen dat je na twee minuten al uit hebt. Ik ben dus heel blij dat ik jullie kan meedelen dat mevrouw Tulbond niet ziek was, en dat ze één minuut later aan kwam lopen om Kipper, Tobias, Cimfonie en Oef les te komen geven.

Ze stormde naar binnen, haar zwarte mantel fladderde achter haar aan en de doodsbange kinderen haastten zich naar hun plaats.

Ze had een grote glazen pot bij zich – een glazen pot met daarin een dikke pad. En die dikke pad zag er niet heel tevreden uit.

Mevrouw Tulbond knalde de pot op haar bureau. ‘Kinderen,’ kondigde ze aan, ‘dit is mijn echtgenoot.’

Ze sprak het woord ‘echtgenoot’ op zo’n toon uit dat het leek of ze bedoelde te zeggen: die egoïst van een man

die mijn leven de laatste twintig jaar tot een hel heeft gemaakt. 'Gisteravond had ik een ovengerecht voor hem gemaakt, en toen zei hij weer dat hij vond dat ik maar matigjes kon koken. Dat was meteen voor het laatst. Nu is hij een pad, letterlijk, wat best grappig is, want ik vond altijd al dat hij op een pad leek. En nu eet hij geen ovengerechten meer – alleen nog maar kakkerlakken en vliegen.'

Mevrouw Tulbond loerde met haar hekserige kraalogen naar het glas. 'En ieder kind dat zijn huiswerk niet gemaakt heeft wordt binnenkort zo'n kakkerlak. Of zo'n vliegje.'

Zeggen dat alle kinderen naar voren holden om hun huiswerk in te leveren zou net zoiets zijn als zeggen dat het midden in een uitbarstende vulkaan best een beetje heet is. In die dulle razernij op weg naar het bureau van mevrouw Tulbond raakten veel kinderen bijna zwaar-gewond. En degenen die hun huiswerk niet hadden gemaakt – daar hoorde Oef in elk geval niet bij, maar toevallig ook Kipper, Tobias en Cimfonie niet – glipten zo snel als ze konden via de achterdeur het lokaal uit, in de hoop dat mevrouw Tulbond hen niet opmerkte en in de groene buik van haar echtgenoot deed belanden.

Toen iedereen die niet weggeslopen was weer ging zitten, zette mevrouw Tulbond haar zwarte punthoed af en liet hem op haar bureau vallen. Hij kwam terecht naast een borrelende kookpot vol met gemarineerde vleermuis-tongen, die roken naar oude stinksokken waar oude-stinksokken-geurversterker overheen gespoten was. Mevrouw Tulbond verschikte wat aan haar mantel en keek toen met één opgetrokken smerige, borstelige wenkbrauw naar de zenuwachtig friemelende kinderen voor zich.

Na een lange stilte vroeg mevrouw Tulbond: ‘Weet iemand hier iets over het ongelooflijk vreemde voorval in Bizarria?’

Als een normaal iemand in een normaal stadje vertelt dat er iets vreemds gebeurd is, dan is dat meestal helemaal niet zo vreemd. ‘Is dat alles?’ zeggen de mensen dan, alsof

ze willen zeggen: er gebeuren de hele tijd vreemde dingen, de wereld wemelt van de vreemdheid, dus maak je toch niet druk. Maar als een heks, die ook juf is, het over iets *ongelooflijk* vreemds heeft, dan weet je dat het echt iets ongelooflijk, ongelooflijk raars moet zijn.

Kipper keek naar Tobias en Cimfonie. Die keken allebei terug en haalden hun schouders op.

‘Kipper Kunst,’ snauwde mevrouw Tulbond, ‘jij ziet er altijd al verdacht uit, jij vervelend druktemakertje, maar nu lijkt je extra verdacht.’

Kipper wipte bijna van zijn stoel. Zijn vrolijke lachje was verdwenen en hij verstarde van angst bij de aanblik van de heks, want vorige week had ze Boudewijn Boter in een pompoen veranderd, en sindsdien lag die arme jongen weg te rotten in de vensterbank.

‘Ik zweer het, mevrouw Tulbond,’ zei Kipper, ‘ik weet echt helemaal niets over het ongelooflijk vreemde voorval.’

Mevrouw Tulbond stak haar hand in haar mantel. Daar bewaarde ze, dat wist iedereen, haar toverstaf. Ze keek alsof ze op het zalige idee was gekomen om iemand in een kameel te veranderen, en toen zag ze opeens de opgestoken vinger van Henriette Hummeling.

‘Wat is er, meisje Hummeling?’ zuchtte mevrouw Tulbond, die duidelijk teleurgesteld was dat haar kwaadaardige, fantastische gedachtes over het in een kameel veranderen van Kipper Kunst verstoord werden.

Henriette Hummeling was elf. Ze was één derde vampier, één derde weerwolf en één derde Luxemburgs. Ze vroeg: 'Mevrouw Tulbond, wat is het ongelooflijk vreemde voorval dan?'

Er trok een gemene grijns over het gezicht van mevrouw Tulbond. 'Dat zul je vanzelf merken, zielig, klein meisje. Ja, stumperkinderen, jullie zullen binnenkort allemaal wel merken wat er voor ongelooflijk vreemds gebeurd is. En nu moet ik verder met mijn brouwsel. Op dit soort momenten kan ik mijn tijd niet gaan verdoen met het geven van rekenles.'

Er trok een zwaar teleurgestelde frons over het gezicht van Oef, maar toen voegde mevrouw Tulbond er nog aan toe: 'Oef doet de rest van de les.'

Daar werd Oef dolgelukkig van en met zijn schoenmaat 52-voeten en zijn gigantische grijns begaf hij zich naar het gedeelte vooraan in het lokaal.

Oef trok het bord naar beneden, waarop deze zin geschreven stond:

De hoofdstad van Nieuw-Zeeland
is Wellington,
en niet Auckland,
ook al denkt iedereen dat altijd.

En dat was best verbazingwekkend, want ze hadden die ochtend helemaal geen aardrijkskunde. Maar er waren zoveel vreemde dingen in Bizarria, dat Oef het wegveegde en daarna het bord volschreef met zulke moeilijke rekensommen dat Albert Einstein er ontredderd van op zijn hoofd had gekrabd.

Oefs sommen waren zo ingewikkeld dat iedereen bijna opgelucht was toen de toverdrank van mevrouw Tulbond ontplofte, en ze zo snel als ze konden het lokaal moesten ontruimen.

$$\left\{ \begin{aligned} \rho \frac{\partial \vec{v}}{\partial t} + \rho (\vec{v} \cdot \nabla) \vec{v} &= -\nabla p - \frac{1}{4\pi} [\text{H rot } \vec{H}] + \eta \Delta \vec{z} + \\ &+ (\text{St} \cdot \vec{v}) \nabla \Delta \vec{z} \\ \frac{\partial H}{\partial t} &= -\frac{1}{2} \frac{c^2}{4\pi} \text{rot} [\nabla \times \vec{H}] + \text{st} [\vec{v} \times \vec{H}] \\ p &= p(\rho) \\ \text{rot} \vec{v} + \text{div} \vec{v} &= 0, \quad \nabla \cdot \vec{H} = 0 \end{aligned} \right.$$

$$\frac{H}{H} \sim \frac{P \cdot g(t)}{\text{rot} [\vec{v} \times \vec{H}]} \Rightarrow \frac{H}{H} \frac{d \text{rot} \vec{H}}{dt}$$

$$\frac{d \text{rot} \vec{H}}{dt} = \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{r} \right) = -\nabla \cdot \vec{H} \left(\frac{\partial \vec{H}}{\partial t} \right)$$

$$\iint_D \frac{d \text{rot} \vec{H}}{(x+y+z)^3} = \iint_D d \text{rot} \vec{H} \int_0^{1-x-y} \frac{dz}{(x+y+z)^3} =$$

$$= \frac{1}{2} \iint_D d \text{rot} \vec{H} \frac{1}{(x+y+z)^2} \Big|_0^{1-x-y} = \frac{1}{2} \iint_D \left(\frac{1}{(x+y+z)^2} - \frac{1}{z^2} \right) dx dy$$

?